

הזר

על פי ספרו של אלבר קאמי

מאת

רועי מליח רשף

גרסה 3

כל הזכויות שמורות ©

רועי מליח רשף - 050720887

Froik04@gmail.com

תאריך 21/07/14

מערכה ראשונה

1.

פניב. ההלוויה של אימא - יום

מסך מרצד. בשירותים ציבוריים יושב מרסו. המצלמה על פניו. זמן ארוך הוא בוהה המצלמה. ואז אומר:

מרסו

"אימא נפטרה. הלוויה מחר."

הבמה חשוכה. אנו שומעים קולות צעדים. לפתע אור פלורסנטים בוהק עולה. כמעט מסנוור. אנחנו מגלים את **מרסו** מסנוור מהאור, הוא נאבק בידיו באור שהפתיע אותו. לאחר מספר שניות הוא מתרגל לאור. וחוזר למצב שבו היה כל הזמן. יושב שפוף על כיסא לא נוח. רגליו פרוסות קדימה. הוא ישב שם הרבה זמן. מבטו מופנה לארון מתים זול. הנח על עגלה עם גלגלים. אחד הפלורסנטים מרצד.

לבמה נכנס הקברן. נכנס עם ערימה של כסאות שחורים. הוא מסדר אותם באיטיות. לא מתייחס למרסו. כל הכסאות פונים לכיוון הארון. הוא יסיים את הפעולה הזאת בתום המונולוג של מנהל בית האבות.

המסך מרצד ופניו של מנהל בית האבות מופיעים.

מנהל בית האבות

מרסו... אני שמח שהצלחת להגיע בהתראה כל כך קצרה.

(הוא בוחן את הניירות)

אה, כן.. אני רואה... אימא שלך הגיעה אלינו לפני שלוש שנים... אתה המפרנס היחיד... הכול ברור, כן. אתה לא צריך להצדיק את עצמך. היא הייתה צריכה מישהו שידאג לה... ועם השכר שאתה מרוויח, אי אפשר לצפות לזה. חוץ מזה היה לה טוב פה. היא הייתה שמחה.. היו לה כאן חברים, אנשים בגיל שלה... זה מאפשר להם להיות נוסטלגים... אנשים זקנים לא מסתדרים עם ח'ברה צעירים, זה קשה להם. (פאזזה) אנחנו העברנו אותה לחדר קטן, להרחיק אותה מהאחרים. אתה מבין, כשאחד הזקנים מת, האחרים לא מצליחים ממש להתמודד כל כך טוב למשך כמה ימים, ואז קשה לטפל בהם. (פאזזה) אה, ודבר אחרון, אמא שלך ביקשה קבורה דתית, חשבתי שזה משהו שתרצה לדעת. (פאזזה ארוכה)
אני מניח שתרצה לראות את אימא שלך, עכשיו?

כל הזמן הזה מרסו לא זז. הקברן סיים את ארגון הכסאות. הוא פונה לאחת הפינות ומוציא מקדחה. הוא בודק שהיא עובדת. הוא מתקרב למרסו.

קברן

אני אמור לפתוח את הברגים כדי שתוכל לראות אותה.

מרסו

לא צריך.

קברן

אתה לא רוצה?

מרסו

לא.

(פאזזה.)

קברן

למה לא?

(פאזזה.)

מרסו

אני לא יודע.

קברן

אוקי. (פאזזה) אני אשאיר אותך לבד.

הקברן פונה ללכת.

מרסו

כמה זמן אתה פה?

קברן.

(עוצר.) חמש שנים.

הקברן מחכה להמשך השיחה אבל מרסלוט לא נראה שעומד להמשיך.

קברן

אנחנו נצטרך לקבור אותה מהר. חם. בחוץ חם. במיוחד באזור הזה.

מרסו

האור.

קברן

מה?

מרסו

אתה יכול להחליש את האור?

קברן

לא. זה הכול או כלום. אבל אתה יכול
ללכת, לעבור לחדר אוכל לבינתיים. נעים
שם יותר ויש אוכל... אם אתה רעב.

מרסלוט

אני לא רעב.

קברן

עוד מעט יגיעו לכאן החברים של אימא
שלך לחלוק לה כבוד אחרון. אז ברשותך...

הקברן יוצא. מרסלוט בוהה בחלל האוויר. הוא קם מכסאו ונמתח. הוא מוציא
ממעיל העור שלו קופסת סיגריות. הקברן נכנס עם עגלה ועליה קנקן קפה וקנקן
חלב.

קברן

הבאתי לך קפה.

מרסו

תודה.

הקברן מוזג את הקפה למרסו.

מרסו

תגיד אני יכול לעשן פה? זה בסדר לעשן
ליד ה...
ליד ה...
ליד ה...

קברן

לא נראה לי שזה יפריע לה.

מרסו מוציא סיגריה ושם בפה שלו הוא מציע אחת לקברן. שניהם מעשנים.

קברן

בת כמה היא?

מרסו

מי?

קברן

אימא שלך.

מרסלוט

אני כבר לא זוכר.

על המסך מופיעים זקנים. הקברן שומט את הסיגריה שלו ומנפנף באוויר את
העשן. הזקנים הולכים שמוטים, גברים במקלות, נשים שמנות. שתי וערב של
זקנים. מתיישבים על כסאות. (על הבמה הכסאות ריקים) בהתחלה הם עסוקים
בעצמם. אבל עד מהרה הם מסתכלים אל המצלמה. מרחוק נשמע קול של אישה
בוכה.

מנהל בית האבות

(על המסך.)

הנהג של משאית הקבורה הגיע עם
האנשים שלו. אנחנו נצא לדרך כל רגע.
אתה רוצה לראות את אימא שלך... בפעם
האחרונה?

מרסו

לא.

מנהל בית האבות

אם כך נתקדם.

רחש הגלים נשמע. השמש יוקדת. הקברן מגלגל את ארון המתים מחוץ לבמה.
הכסאות נשארים על הבמה. מרסלוט קם, העניבה השחורה שלו ביד.

פנים. מארי - יום

2.

על המסך: תמונת הזקנים נצרבת ובמקומה מופיעה השמש ובמסכים הים וגלים.
נכנסת מריה בחורה צעירה ויפה. היא לבושה בגד ים. משקפת ושנורקל על
ראשה, רגליה בסנפירים. היא מחזיקה מצופים.

מארי

הי.

מרסו

הי.

מארי

מרסו?

מרסו

מארי...

מארי

מה אתה עושה פה בים?

מרסו

סתם.

מארי

אתה לא ממש לבוש לים.

מרסו

לא.

מארי

למה אתה לא בעבודה.

מרסו

קיבלתי חופש. מה את עושה כאן?

מארי

האמת רציתי מאוד ללכת לסרט, לא יודעת
משהו מצחיק, קמתי בבוקר וחשבתי שבא
לי משהו מצחיק, אני אפילו לא יודעת למה.
אז ראיתי בעיתון שיצא עכשיו סרט חדש
שבדיוק מתאים לזה. אבל אז אמרתי
לעצמי שזה טפשי ללכת לבד לסרט. אז
במקום זה החלטתי לבוא לים. אם הייתי
יודעת, הייתי אומרת לך שאולי כדאי שנלך
לסרט יחד... (שתיקה) מאז שעזבתי את
המשרד לא ממש יצא לנו לראות אחד את
השניה.

מרסו

היו לי עניינים.

היא מתקרבת אליו, מלטפת את הפנים שלו.

מארי

אתה נראה לא טוב.

מרסו.

לא כל כך ישנתי.

מארי

אתה בסדר?

מרסו

כן.

מארי

אני שמחה שאתה פה, איתי, עכשיו.

מרסו

כן...

שתיקה בין השניים. נראה כי מארי מחכה שמרסו ידבר, אבל כשהיא מבינה שזה
לא קורה.

מארי

אתה יכול לעזור לי עם זה? (מפנה אליו
את המצופים)

מרסו

את לא יודעת לשחות?

מארי

יודעת, אבל לא מספיק טוב.

מרסו עוזר למארי להכנס למצופים. לאחר מכן היא מביטה בו. הוא מביט בה. יש
ביניהם שתיקה. היא מחייכת.

מארי
אני רוצה שתכנס איתי למים.

מרסו
לא.

מארי
כן.

מרסו
לא.

מארי
(מתקרבת אליו מאוד פניהם כמעט נוגעים
אחד בשני) תכנס איתי למים ואחרי זה
נכנס למכונית, נלך לסרט שאני רוצה
לראות, ואחרי זה...

היא מנשקת אותו, נשיקה קטנה. (שתיקה) מרסו ללא הבעה, מתחיל לכפתר את חולצתו על מנת להוריד אותה. מארי מבחינה בעניבה השחורה שלו. מרסו קולט את מבטה.

מארי
מה זה?

מרסו
אימא שלי.

מארי
מה איתה?

מרסו
היא מתה.

מארי
מתי?

מרסו
אתמול בבוקר.

שתיקה.

מארי
בוא איתי למים.

היא מנשקת אותו. זו נשיקה ארוכה מאוד אשר תמשך לאורך כל הסרטון.

מסר: בסרט אנו את מארי רצה למים. קאט ל: רואים את הגוף של שניהם במים. תחושה מבולגנת של מים וגוף נפגשים. הים סוער והתקריבים של הגוף שלהם נצמדים עם המים יוצר תחושה של שובר גלים.

על הבמה: הם לקראת סוף הסרט נוחתים תוך כדי נשיקה על הכסאות, התאורה משתנה והסרט על המסך נעלם.

אנחנו **בבית הקולנוע**. הכסאות שנשארו על הבמה נותנים תחושה של עוד אנשים צופים בסרט.

הנשיקה הופכת להתמזמזות. זה ברור שמרסו מוביל את המהלך. הוא מניח את היד שלו על החזה שלה. היא מורידה את היד שלו והוא מחזירה אותה חזרה.

מארי

אני רוצה לראות את הסרט. מרסו... די...

מרסו

זה סרט מטומטם.

מארי

אז מה... הוא מצחיק אותי.

מרסו עוזב אותה ומביט בעיניים משועממות בסרט. מארי צוחקת לפרקים. מרסו מנסה שוב למזמז אותה.

מארי

די...! אתה מפריע לאנשים פה.

מרסו

אני לא רואה פה אף אחד.

מארי מחזירה לו חיוך שאומר "מצחיק מאוד" וחוזרת לסרט. מרסו חוזר לשבת בחוסר מנוחה על הכיסא הוא מסתכל סביבו על הכסאות האחרים. מבט ארוך. מארי שקועה בסרט וצוחקת לפרקים.

מרסו קם, יוצא מן הסצנה. מארי נשארת לראות את הסרט. הוא הולך בין הכסאות, מתיישב על חלקם, מסדר אותם מחדש.

על המסך: מופיעים רחובות העיר. מכוניות, רחובות, אנשים – עיר. מארי בוחה במסך הזה. אבל מרסו כבר במקום אחר.

פנים. ראמונד - יום

3.

ראמונד

(מחוץ לבמה)

יש לי נקניק בבית ובקבוק יין שעוד לא פתחתי, רוצה להצטרף?

מרסו יושב על אחד הכסאות הצדדים. נכנס ראמונד, גוץ במראהו, כתפיים רחבות. נראה כמו מתאגרף. זאת הדירה שלו.

ראמונד

מצטער על הבלגן. תקופה לא טובה. אל תתייחס.

הוא מוציא מכיסו תחבושת מלוכלכת ועוטף את יד ימינו.

ראמונד

שמעתי שאימא שלך נפטרה...

מרסו

כן...

ראמונד

איך אתה?

מרסו.

אני בסדר. (פאזזה) מה קרה ליד שלך?

ראמונד

מכות.

מרסו

אוקי.

בזמן הסיפור ראמונד מסדר את התחבושת בקפידה רבה.

ראמונד

אני מחכה לאוטובוס, כן? פתאום אני שומע מישהו מאחורי אומר לי "תרד רגע, מהאוטובוס אני רוצה לדבר איתך." הסתובבתי ואז הוא שוב אומר, תקלוט את זה, "אם אתה מספיק גבר תרד מהאוטובוס." הצעתי לו להרגע, ואז אני שומע אותו קורא לי פחדן. ירדתי מהאוטובוס כמובן, ואמרתי לו "מישהו צריך ללמד אותך איך מדברים." אז הוא אומר לי "למה מי אתה?" אמרתי לו שאני האיש שילמד אותו איך מתנהגים. ואז הוא אומר לי ותקלוט את זה - "אתה ועוד מי?" אז דפקתי לו מכות, והוא אחרי שני אגרופים נפל למדרכה. עכשיו תבין כשניסיתי לעזור לו, החרא זה דופק לי בעיטות לרגליים. אז ירדתי עליו עם הברכיים, והורדתי לו עוד כמה אגרופים לפנים. הפסקתי כשראיתי שהוא מדמם ושאלתי אותו אם זה הספיק לו, הוא ענה – "כן." (פאזזה) אני לא בן אדם רע או משהו, הוא התחיל את זה הוא שילם על זה. אתה מבין?

מרסו

כן.

ראמונד

(פאזזה) האמת שרציתי להתייעץ איתך...

מרסלוט

איתי?

ראמונד

(מתיישב) תשמע אנחנו אולי לא ממש מכירים, כלומר אני רואה אותך כל יום בחדר מדרגות, אבל לא יודע משהו בך גורם לי לחשוב שאנחנו מתאימים... כשאנחנו באים מאותו עולם, כאילו אני מכיר אותך. אז חשבת שאולי נסתובב קצת ביחד... נהיה חברים, ככה נוכל לדבר אחד עם השני.

מרסו

בסדר.

ראמונד

(מחייך.) טוב. טוב. (נזכר) שכחתי לגמרי, טוב אני לא איך לומר מארח גדול. הבטחתי לך נקניק ויין.

ראמונד קם מוציא צלחת ונקניק. הוא פורס את הנקניק ומוזג את היין. הכול קורה בשקט מוחלט מלבד קולות הפעולה. לבסוף הם מתיישבים. ראמונד מרים את כוסו.

ראמונד

חברים.

מרסו

(פאזזה) כן.

הם משיקים כוס. ומתחילים לאכול. ראמונד אובל בגרגרנות, לועס באגרסיביות. מרסו ההיפך הגמור שלו, כאילו אין לו תיאבון. במהלך המונולוג של ראמונד, מרסו ישתה כמה כוסות יין.

ראמונד

אז בכל אופן... מה שאני רוצה להתייעץ איתך... איך להגיד את זה... הנקניק טוב לא?

מרסו

כן.

ראמונד

יש איזה אחת שאני מכיר, בחורה... היא איך לקרוא לזה...? (מחפש את המילה) המאהבת שלי. והבחור הזה שדפקתי לו מכות זה... אח שלה. ועכשיו אני יודע מה

אנשים פה בשכונה מספרים עלי... אבל בכל אופן, מה שאני רוצה להגיד לך זה שאני בטוח שהיא בוגדת בי. עכשיו אני נותן לה כסף, אתה מבין, שיהיה לה ממה לחיות, משלם לה שכר דירה, נותן לה כסף לאוכל, ומדי פעם מפנק אותה באיזה מתנה, פעם אחרונה קניתי לה ביריות כאלה, שיהיה מעניין, אתה יודע... ולא תגיד אני מיליונר... שומר לילה זאת לא עבודה עם הרבה כסף. ולא מספיק זה, הפרינססה הזאת לא רוצה ללכת לעבוד ועוד באה ומתלוננת שמה שאני נותן לה לא מספיק. עכשיו אני אמרתי לה 'למה לא תעבדי חצי משרה? ככה תוכלי לחיות בכיף שלך'. אבל היא לא מתאים לה, רק רוצה לשבת לשתות קפה עם החברות שלה, וזה עוד מהכסף שלי. ואני אמרתי לה "אני טוב אלייך וככה את מחזירה לי?" וזה לא נכנס לה לראש, היא עדיין מסרבת לעבוד וזה מה שגרם לי להבין שהיא בוגדת בי. הנה תראה... (מוציא כרטיס לוטו) מצאתי את הכרטיס גירוד הזה בארנק שלה כששאלתי אותה מאיפה זה, היא לא ידעה להסביר לי. לפני שבוע מצאתי קבלה מחנות תכשיטים שהיא כביכול החזירה להם שני צמידים מזהב, מאיפה פתאום יש לה צמידים מזהב, הא? אני אף פעם לא ראיתי אותם. אז כששאלתי אותה והיא לא ענתה, אמרתי לא שאני לא רוצה לראות אותה יותר ושתעוף לי מהעיניים... (מהסס) לפני זה הורדתי לה כמה מכות טובות... היא דיממה קצת וצעקה, לא מחזה סימפטי. כלומר זה לא שלא נתתי פה ושם מכה או שתיים במהלך מערכת היחסים שלנו אבל זה אף פעם לא היה משהו רציני. הפעם זה היה רציני... כי מבחינתי אין אחרי, אתה מבין? היה לה טוב איתי, באמת היה לה טוב. ואני אמרתי לה את זה. שכולם מקנאים בנו שטוב לנו יחד ואולי יום אחד היא תבין כמה זה היה נכון. (פאזזה) אם אתה שואל אותי, הייתי צריך להרביץ לה יותר חזק, אבל ריחמתי עליה. אני עדיין נמשך אליה אבל אני חייב להעניש אותה.

ראמונד עוצר. הוא בוהה לחלל. על המסך נראים ונשמעים קולות עמומים של העיר שבחוץ. פתאום ראמונד מתעורר ומוציא חפיסת סיגריות ומציע אחת למרסו. מרסו

לוקח, מכניס לפיו. ראמונד מדליק לשניהם. מרסו מביט לרצפה, ראמונד נשען
לאחור על הכיסא.

ראמונד

מה אתה חשוב על מה שסיפרתי לך?

מרסו

סיפור מעניין.

ראמונד

ומעבר לזה... שום מחשבה מיוחדת?

מרסו

לא.

ראמונד

אתה חושב שהיא בוגדת בי?

מרסו

כן.

ראמונד

מה אתה היית עושה במקומי? כלומר איזה
עונש היית נותן לה.

מרסו

(שותה מן היין. חושב...)

ראמונד

(חסר סבלנות) אני רוצה לכתוב לה מכתב.
משהו חזק, שיגרום לה להצטער על מה
שהיא עשתה. ואז אחרי שהיא תקרא אותו
היא תרוץ אלי תוך שניה בחזרה, אתה
תראה, אני מכיר אותה. ואז... נכנס
למיטה, נשכב ושניה לפני שהיא גומרת אני
אירק לה ככה על הפרצוף, אתן לה כמה
סטירות ואזרוק אותה קיבינימאט מכל
המדרגות שתחזור לרחוב מאיפה שהיא
באה. (פאזזה) מה אתה אומר, זה עונש
טוב, לא?

מרסו

כן.

ראמונד

(לעצמו, מהורהר) יופי, יופי.
אני צריך שאתה תכתוב לי את המכתב,
מה אתה אומר?

מרסו

אני?

ראמונד

אני לא יודע איך לכתוב את זה... אני צריך שזה יהיה משכנע. אתה חכם, אתה בטח יודע. ואם לא אכפת לך שנעשה את זה עכשיו?

מרסו שותק. ראמונד מפרש את זה כאישור חיובי. קם מביא נייר ועט.

ראמונד

תכתוב אתה ואחרי זה אני אעתיק את זה בכתב היד שלי.

ראמונד נעמד מעל מרסו הוא מוזג לעצמו עוד כוס יין ולוגם בשקיקה. מרסו מתחיל לכתוב. ראמונד מחייך ונותן טפיחות חיבה על כתפו של מרסו.

ראמונד

אתה חבר טוב. אין מה לומר, אתה חבר טוב.

ברקע נשמעים קולות נביחה של כלב.

בזמן שמרסו כותב על הבמה: על המסך: שעת לילה. איש זקן הולך עם הכלבה שלו ברחוב. הזקן גורר אותה בכוח. חסר מנוחה. צועק עליה. אנו מתמקדים בפנים של הכלבה. בעיניה, בלשונה, היא נראית מפוחדת. הזקן מרביץ לה, מתעלל בה. המצלמה חולפת על ראמונד הולך צמוד לאישה הם נכנסים לחדר המדרגות.

קאטים מהירים המספרים הסיפור: הם במיטה. שוכבים, ראמונד יורק עליה, מחטיף לה מכות היא בורחת זורקת דברים. המצלמה מתמקדת בפנים שלה הבחורה. דם נוזל מאפה היא מביטה מתנשמת במצלמה, התמונה ב-freeze נוכחת כל הסצנה בין מארי למרסו.

פנים. מכות - יום

4.

האור עולה. מארי נכנסת לבושה במכנסיים קצרים וגופיה.

מארי

בוקר טוב. ישנת כמו חמור.

מרסו

היית עייף.

מארי

אתה רוצה ארוחת בוקר.

מרסו

מה השעה?

מארי

עוד מעט 11

מרסו

אני לא רעב.

מארי

אני לא מבינה איך הצלחת לישון עם כל הצעקות.

מרסו

איזה צעקות?

מארי

מהדירה בקצה המסדרון. היו שם צעקות מטורפות, איזה מישהו הרביץ לזונה שלו או משהו כזה.

מרסו

ראמונד...

מארי

אתה מכיר אותו?

מרסו

כן.

מארי

אתם חברים?

מרסו

אפשר לומר.

מארי

כל הבוקר צרחות, "אתה השתמשת הי, מי אתה חושבת שאת, זונה, כלבה... ואז נשבר שם איזה משהו...

מרסו

לא שמעתי.

מארי

בכל אופן עכשיו יש שם שקט.

מרסו

היא עוד שם.

מארי

מי?

מרסו

זאת שהוא ההרביץ לה.

מארי

אני לא יודעת אולי. (פאזזה) אתה לא תרביץ לי נכון?

מרסו

לא.

מארי

אף פעם, לא משנה מה אני אעשה.

מרסו.

לא.

מארי מתקרבת למרסו, מלטפת אותו ומתיישבת עליו.

מארי

כי אתה אוהב אותי.

מרסו

מה זה קשור?

מארי

בעיני זה קשור.

מרסו

אני לא חושב שזה קשור לאהבה. אני לא ארביץ לך כי אין לי שום סיבה להרביץ לך.

מארי

(צוחקת) בעיני זה אומר שאתה אוהב אותי.

מרסו

לא. אני לא חושב שאני אוהב אותך.

מארי קמה ממנו באיטיות. נדמה שהיא מאוכזבת. כשלפתע היא מתחילה לצחוק. מסתכלת עליו וצוחקת שוב. פונה ללכת.

מרסו

את הולכת הביתה?

מארי

כן.

מרסו

בגלל מה שאמרתי?

מארי

כן.

מארי יוצאת. נכנס שוטר (השחקן ששיחק את הקברן)

שוטר

שלום, זאת הדירה של אחד ראמונד סיטס?
סיטס?

מרסו

לא.

שוטר

אתה יכול לכוון אותי לדירה שלו.

שתיקה. מרסו לא עונה לו.

מרסו

בדלת השלישית מימין למדרגות. בדיוק
בצד השני...

שוטר

אתה מכיר את הדייר?

מרסו

כן.

שוטר

אם כך היית עד לאירוע שהתרחש כאן
בבוקר?

מרסו

איזה אירוע.

שוטר

קיבלנו דיווח על צעקות.

מרסו

לא שמעתי. אני הרגע קמתי.

שוטר

בוא איתי בבקשה.

הם חוצים את הבמה לצד השני שם נמצא ריימונד. השוטר מסמן למרסו לדפור על
הדלת. מרסו דופק.

ראמונד

מי שם?

מרסו

זה אני.

ראמונד פותח את הדלת. מציץ, רואה את שניהם ולא מבין, סיגריה בפיו.

ראמונד

כן?

שוטר

אתה ראמונד?

ראמונד

מי שואל? (נושף סיגריה על פניו של
השוטר)

שוטר

תוציא את הסיגריה מהפה שלך שאתה
מדבר איתי.

ראמונד מהסס מסתכל על מרסו

ראמונד

מה קורה?

מרסו

הכול בסדר.

ראמונד

יופי.

ראמונד לוקח שאיפה נוספת מהסיגריה. השוטר סוטר לו בכוח. הסיגריה נופלת על
הרצפה. הפנים של ראמונד משתנות לזעם אבל הוא לא אומר כלום. ואז בקול
חלש ומתחנן

ראמונד

אני יכול להרים אותה?

שוטר

כן.

ראמונד מתנדנד מרים את הסיגריה.

שוטר

אתה רועד?

ראמונד

קצת.

שוטר

אתה שיכור?

ראמונד

לא שיכור, אדוני השוטר פשוט אני פה,
אתה כאן, אני קצת רועד, זה מה יש. אני
לא יכול לשלוט בזה.

שוטר

קיבלנו תלונה על צעקות מהדירה שלך.

ראמונד

כן. מריבת אוהבים.

שוטר

מריבת אוהבים?

ראמונד

כן.

שוטר

אכפת לך שאני אכנס.

ראמונד

בבקשה.

השוטר נכנס מתהלך בין הכסאות. אין שום עדות מיוחדת לאלימות.

שוטר

איפה הבחורה?

ראמונד

הלכה הביתה. אני יכול להיות כנה איתך
אדוני השוטר.

שוטר

כן.

ראמונד

אתה נשוי?

שוטר

כן.

ראמונד

תן לי לשאול אותך מה היית עושה אם
היית מגלה שהיא בוגדת בך. היית עושה
כמוני, לא? אם לא הייתי עושה משהו איזה
מן גבר הייתי, הא? איזה משמעות יש
לדברים אם אנחנו לא פועלים? אי אפשר
לחיות בעולם הזה בלי שלדברים יש
משמעות... אתה מבין מה אני אומר לך?

מרסו

היא באמת בגדה בו.

שתיקה. השוטר מביט בשניהם. מעליהם מתנוססת עדיין פניה החבוטים של
הבחורה.

שוטר

טוב אני לא מוצא פה משהו מיוחד. אני
משאיר אותך עם אזהרה.

השוטר יוצא. תמונת הבחורה מתפיידת. יש בין ריימונד למרסו שתיקה.

על המסך: על המסך רואים את הכלבה ממקודם ללא רצועה. מסתובבת לבד ברחובות העיר. אנשים עוברים על פניה. היא חופשיה אבל אבודה.

5.

פנים הבוס - יום

בוס

מרסו... מרסו...

הבוס של מרסו מופיע עך המסך. חבוש משקפיים, יש בו משהו מרושל, נראה שהוא באמת היה רוצה לעזור למרסו.

בוס

אוי... מרסו, טוב שאני תופס אותך, בדיוק רציתי לדבר איתך. תשמע אתה... איך לומר את זה... אתה אחד העובדים הטובים שלי... ויש לי תוכנית כזאת, היא עוד די מעורפלת, והייתי שמח לדעת מה דעתך בנושא. אני שוקל לפתוח משרד נוסף בפריז, גם כדי להרחיב את העסק וגם כדי ליצור קשר ישיר ומידי עם החברות הגדולות שם... וחשבתי לשאול אותך, מה דעתך לנהל את המשרד שם? נעזור לך בכל מה שקשור למציאת דירה והמעבר. (שתיקה) היות ואתה צעיר חשבתי שאולי זה משהו שיכול לעניין אותך. מה אתה אומר זה יכול לעניין אותך?

מרסו

זה לא ממש משנה לי.

בוס

אני מבין, חשבתי שאולי תשמח לעשות שינוי קצת בחיים שלך. עכשיו שאימא שלך...

מרסו

החיים שלי פה בסדר גמור. שם... כאן... זה הכול אותו הדבר, רק הנוף משתנה.

בוס

אני לא מבין אותך מרסו.

מרסו

אנשים לא באמת משנים את החיים שלהם. הם חיים אותו הדבר רק בדרכים אחרות.

בוס
מרסו, כן או לא? אתה אף פעם לא נותן לי
תשובה ברורה. בלי שאיפות בחיים אי
אפשר להתקדם. תחשוב על מה שאני
אומר ותחזיר לי בבקשה תשובה בהקדם.

פנים. ערבים - יום

6.

מארי נכנסת.

מארי

נורא חשוך פה.

מרסו

אל תפתחי את החלון.

מארי

אבל אני לא רואה כלום.

מרסו

השמש מסנוורת אותי.

מארי עושה עצמה פותחת חלון. על המסך מופיע חלון גדול ופסטורלי דרכו השמש
מסנוורת.

מארי

הגוף שלך צריך שמש. אחרת לא תקבל
ויטמין די. למה אתה נראה ככה?

מרסו

הבוס שלי הציע לי לעבור לפריז.

מארי

פריז?

מרסו

לנהל את המשרד שם. הוא אומר שזה
ירחיב את העסקים.

מארי

אף פעם לא הייתי בפריז. היא בטח מאוד
יפה.

מרסו

גרתי שם תקופה.

מארי

ואיך זה היה?

מרסו

מלא יונים, הכול מרגיש חשוך ומלוכלך.
כולם חיוורים.

מארי

אם אתה רוצה לעבור לפריז. אני אבוא איתך.

מארי ניגשת לנשק את מרסו כשראמונד נכנס.

ראמונד

הי, אל תתנו לי להפריע... תגידו מה התוכניות שלכם לסופשבוע?

מרסו

כלום.

מארי

אין לנו תוכניות.

ראמונד

דיברתי קודם עם חבר שלי. הוא הציע לי, אם אני רוצה לבוא לסופשבוע להיות אצלו, יש לו איזו בקתה שקטה ביער. הוא נוסע לכמה זמן, אז אמרתי לעצמי שזאת יכולה להיות הזדמנות טובה להרגע קצת. וחשבתי אולי תרצו לבוא איתי. מה אתה אומר תבואו?

מארי

אהמ.. (מחליפה מבט עם מרסו שלא משנה לו מה היא תחליט.) כן. בטח!

ראמונד

מעולה.

מארי

מתי?

ראמונד

מבחינתי תתארגנו ונזוז. אני ארוז והמכונית שלי ממש למטה.

מארי

טוב כמה דקות אני אורזת כמה דברים ונזוז. מרסו, יש לך מזוודה או משהו?

מרסו

מתחת למיטה.

מארי

כמה דקות!

ראמונד

קופצנית הבחורה.

מרסו

כן.

מרסו מבחין בשינוי הבעתו של ראמונד.

מרסו

מה קרה?

ראמונד מתקדם לעבר הקהל ומביט דרך החלון.

מרסו

ראמונד.

ראמונד

תראה.

מרסו

מה?

ראמונד

שם למטה.

מרסו מתקרב לחלון השניים מביטים למטה. מוזיקה איטית ומותחת מתחילה. על
המסר: נקודת מבטו של מרסו. יש תחושת סינוור בסרט אבל הוא מביט למטה, הדברים מטושטשים. אנשים עוברים ברחוב. מכוניות נוסעות ימינה ושמאלה.

מרסו

על מה אני מסתכל?

ראמונד

על שניהם.

המצלמה ממשיכה לסרוק את הרחוב כשהיא נעצרת על שתי דמויות שחורות מטושטשות עומדות ומביטות לעברם.

מרסו

מי אלה?

ראמונד

הבחור השמאלי הוא אח של הבוגדת. הם מחפשים אותי. הם פה כבר כמה ימים. מחכים.

מארי

מה הם רוצים ממך?

ראמונד

להרוג אותי, זה מה. אבל אני לא אתן להם. (שולף סכין) יש לי את זה. (שולף אקדח). וגם את זה.

מרסו

קצת שקט ושלווה ביער מה?

ראמונד

אני לא מתכוון למות על ידי איזה ערבי.
ואני לא אתמודד טוב אם אני אהיה שם
לבד.

מרסו

מה עם המשטרה?

ראמונד

מה איתה? (פאזזה) אין סיכוי.

מרסו

רק אל תספר כלום למארי.

ראמונד

שום דבר. אני יורד למכונית. תצאו מהחצר
אני אחכה לכם שם. תגיד לה להזדרז
ושלא תארוז את כל הבית.

מרסו

בסדר.

ראמונד יוצא. מרסו ממשיך להביט החוצה. אור בודד עולה עליו. מאחוריו הכסאות
מתפזרים על הבמה.

על המסך: ליד שני הערבים שמחכים עובר הזקן מחפש את כלבתו. הוא הולך
בודד, עיניו פעורות מחפש בכל מקום. הוא לא מוצא אותה. בזמן שהוא מחפש
אותה הוא נעצר. המצלמה עוזבת אותו וממשיכה לפוסטר על הקיר. זו פרסומת
לבקתות נופש ביער עם הכיתוב "שקט ושלווה".

פנים. בקתה - יום

7.

אנחנו ביער. המצלמה עוברת בין העצים עד שהיא נעצרת על בקתה. קולות רקע
של יער, ציפורים ורוח נשמעים, מארי מתקרבת מאחור ומחבקת את מרסו.

מארי

לא נישקת אותי מאז שנכנסנו למכונית.

היא מנסה לנשק את מרסו, אבל הוא לא משתף פעולה.

מרסו

איפה ראמונד?

מארי

אני לא יודעת. הוא יצא מקודם החוצה
לעשות סיבוב. לא ראיתי אותו מאז.

מארי

תחשוב מה היה קורה אם היינו גרים
במקום שכזה. רק אתה ואני. זה יכול להיות
נחמד לא?, אני אמנם מעדיפה יותר את
הים. אבל יש משהו כל כך נכון לחיות
במקום כזה. זה נדמה כאילו כל העולם
שלנו.

מרסו

ויתרת על פריז?

מארי

לא. אבל זה לא משנה לי אם זאת דירה
בעיר או בקתה ביער. העיקר שיש לי אותך.
ואנחנו ביחד. (פאזזה) חשבתי גם אולי
לעשות סיבוב בחוץ, מה אתה אומר?

מרסו

אני מעדיף שנישאר כאן.

מארי

אז אולי אני אצא לי קצת לבד.

מרסו

אני לא רוצה שתסתובבי בחוץ לבד.

מארי

למה?

מרסו.

אני לא רוצה שתלכי לאיבוד.

מארי

אתה דואג לי.

מרסו

כן. חוץ מזה חשבתי שאם כבר ראמונד לא
פה... אנחנו יכולים לנצל את השקט הזה...
ל...

מארי

איכשהו יש לו נטייה תמיד להכנב בזמן
הלא נכון.

מרסו אוחז בה ומקרב אותה לנשיקה. מארי מאושרת ונענית להזמנה שלו.

מארי

תגיד מה אתה חושב על חתונה?

מרסו

חתונה, של מי?

מארי

שלי ושלך.

מרסו

אני לא מבין.

מארי

היית רוצה להתחתן איתי?

מרסו

את מציעה?

מארי

הייתי מעדיפה שזה יבוא ממך. אבל אין לי באמת כוח לחכות לך. אז כן. מה אומר, היית רוצה להתחתן איתי?

מרסו

אפשר, אם זה מה שאת רוצה.

מארי

כן, אבל אני רוצה לדעת אם אתה רוצה.

מאסולט

זה לא ממש משנה לי, כן או לא.

מארי

אני לא מבינה אותך.

מרסו

מה?

מארי

אתה בכלל אוהב אותי?

מרסו

לא כבר שוחחנו על זה?

מארי

כן, אבל אולי עכשיו יש לך תשובה אחרת. לפעמים כשמשנים מקום אז אפשר לחשוב על דברים בצורה אחרת.

מרסו

האמת שכן חשבתי על זה.

מארי

...!

מרסו

אני חושב שאני לא "אוהב" אותך.

מארי

אז מה אתה כן?

מרסו

אנחנו פשוט ביחד, זהו.

מארי

אז למה... למה אתה רוצה להתחתן איתי.

מרסו

לא אמרתי שאני רוצה להתחתן איתך.
אמרתי שאין לי בעיה שנתחתן אם זה מה שאת רוצה.

מארי

אבל איך זה אפשרי אם אתה לא אוהב אותי?

מרסו

אני מאמין שזה אפשרי.

מארי

מרסו, חתונה זה דבר רציני. אתה לא חושב שחתונה זה דבר רציני?

מרסו

לא.

שתיקה. מארי מתבוננת במרסו.

מארי

אני רוצה לדעת משהו ותהיה כנה איתי.

מרסו

אוקי.

מארי

אתה היית מסכים לכל הצעת נישואים שהיית מקבל, לא משנה מאיזו אישה?

מרסו

עם מערכת יחסים כמו שלנו?

מארי

כן.

מרסו

אז כן.

מארי

היית מסכים?

מרסו

כן.

מארי

לא משנה איזו אישה!?

מרסו

לא משנה.

שתיקה. מארי לא יודעת איך לעכל את המידע שהיא קיבלה. מצד אחד היא פגועה מצד שני יש כנות רבה בדרך שבה מרסו עונה לה.

מארי

אתה דפוק! זה מה שאתה... אתה דפוק אמיתי! ואתה יודע מה הכי נורא... שכנראה בגלל זה אני אוהבת אותך. (לעצמה) דפוק! (מתיישבת, מותשת מנטלית) יום אחד אתה תשנא אותי.

מרסו

על מה?

מארי

שאני אוהבת אותך בגלל שאתה כזה דפוק.

מרסו מתיישב לידה. בוהה בחלל. מארי עם הגב אליו. מרסו נוכח לידה, לא מנסה להתקרב אליה, ולא לרכך אותה. היא מרגישה בנוכחות שלו ומפנה את מבטה אליו. לאחר מכן מסובבת את כל הגוף שלה לעברו. משלבת את ידה בזרועו. הם מביטים אל החלל.

מארי

אני רוצה שנתחתן.

מרסו

תחליטי מתי... ונתחתן.

מארי מחייכת. ראמונד נכנס.

מארי

מרסו ואני מתחתנים.

ראמונד

מזל טוב. (פאזזה) מרסו, אתה יכול לבוא רגע.

מרסו מתרומם וניגש לראמונד.

ראמונד

מארי, אני לוקח רגע את הארוס שלך איתי לטיול קצר, יש כמה דברים שאנחנו צריכים לדבר עליהם. אכפת לך להתחיל את ארוחת הערב?

מרסו

לאן אנחנו יוצאים?

ראמונד

לא רחוק. עד למכונית. שכחתי שם משהו ואני צריך את העזרה שלך.

מארי

אני יכולה לבוא אתכם?

ראמונד

אנחנו הולכים לכמה דקות. לא יותר.

מארי

טוב, אבל תחזרו מהר. כי אני לא רוצה להשאר כאן יותר מדי זמן לבד.

מארי יוצאת.

ראמונד

(מוציא אקדח) קח.

מרסו

בשביל מה?

ראמונד

אני חושב שהם עקבו אחרינו.

מרסו

לא נראה לי.

ראמונד

תשמע לא רציתי להגיד לך כלום במכונית, אבל פג'ו לבנה נסעה אחרינו כל הדרך.

מרסו

איך זה יכול להיות?

ראמונד

כנראה היה להם אדם שלישי.

מרסו

מה אתה רוצה לעשות?

ראמונד

נעשה סיבוב בחוץ. נבהיל אותם טוב, טוב.

מרסו

ראית אותם?

ראמונד

לא, אבל אני בטוח שהם שם. (לגבי האקדח) אתה יודע להשתמש בזה?

מרסו

אני חושב שכן.

ראמונד

אז בוא.

מרסו

ומארי?

ראמונד

לא יקרה לה שום דבר.

חזן. יער - יוב

8.

על המסך: המצלמה משוטטת בין העצים. ראמונד ומרסו הולכים בין הכיסאות יתכן שהם מכסים גם את מרחב הקהל ובין הקהל.

ראמונד

אתה רואה משהו?

מרסו

לא.

ראמונד

תמשיך להסתכל.

לפתע על המסך עוברת דמות מטושטשת בין העצים. התאורה משתנה. הכל נעצר. על המסך מרצדות קרני שמש מבין העלים.

ראמונד

מה זה היה?

מרסו

אני לא בטוח.

ראמונד

אני הולך לשם.

מרסו

חכה רגע.

ראמונד יוצא. מרסו נשאר לבד על הבמה. תחושה של אימה על הבמה. התאורה משתנה, קרני אור מייצרים אלכסונים ומייצרת אווירה של כלא. על המסך קרני השמש מרצדות על המסך דרך העלים צורבים את המסך. מרסו מרגיש את דפיקות ליבו. הוא מתנדנד בין הכיסאות והתאורה. כשפלתע מופיעה מולו דמות, הוא נופל בבהלה. ומציא את האקדח ומכוון. זו מארי.

מארי

מרסו!

מרסו

מה את עושה פה?

מארי

אתם אמרתם שאתם הולכים לכמה דקות
אבל עברה כבר חצי שעה.

מרסו

מה פתאום!

מארי

דאגתי לכם. רציתי לראות שהכול בסדר.
למה יש לך אקדח ביד?

מרסו

תחזרי לבקתה מהר!

מארי

אני לא הולכת עד שאתה לא מספר לי.

מרסו

עוקבים אחרינו.

מארי

מי?

מרסו

אני לא באמת יודע. תחזרי לבקתה.

מארי

לא!

לפתע המסך נצבע באדום ונשמעת צרחה.

מארי

מה זה היה?

היא נצמדת למרסו. הוא מכוון את האקדח למקום הצרחה. מופיע ראמונד. מחזיק
את בטנו המדממת. בידו השניה סכין.

ראמונד

בן זונה.

ראמונד מדדה ונופל על ברכיו.

ראמונד

הם בין העצים. הם שניים. כלומר נשאר
אחד... גמרתי אותו.

מרסו

מת?

ראמונד

לא. אבל פצעתי אותו ככה שהוא בטח
מעדיף להיות מת. נשאר עוד אחד. אח של

הכלבה. הוא עדיין מסתובב פה ויש לו סכין.
בן זונה.

מארי

אני רוצה ללכת. (מתחילה לבכות) אני
רוצה ללכת מפה!

ראמונד

מה היא עושה פה?

מרסו

זה לא משנה עכשיו. מה את רוצה לעשות?

ראמונד

מה נראה לך שאני רוצה לעשות, אני רוצה
להרוג את הבן זונה.

מרסו

אתה פצוע.

ראמונד

על הזין שלי! (הוא מנסה לקום אבל הכאב
מתגבר עליו.)

מרסו

מארי קחי, את ראמונד לבקתה.

מארי

אתה לא נשאר כאן לבד.

מרסו

אמרתי קחי את מרסו לבקתה ותתקשרי
מהנייד שלי לבית החולים. תשאלי אותם
מה צריך לעשות, בטוח יש עזרה ראשונה
באחד הארונות.

מארי

אני לא משאירה אותך לבד.

מרסו

תעשי מה שאני אומר לך!

מארי

אבל...

מרסו

יש לי אקדח. הם לא יכולים לעשות לי
כלום. אני בודק את השטח. אם אין כלום
ניקח אותו במכונית לבית החולים. אני
אשאר בחיים אני מבטיח לך!

מארי מרימה את ראמונד שנשען עליה. ראמונד מביט במרסו במבט אחרון
והשניים יוצאים.

מרסו נשאר לבד. פנס בודד מאיר על מרסו. הוא עומד עם הגב אלינו. על המסך קלז אפ של מרסו. הוא מתנשם, נחיריו מתרחבים. נשמעת מוזיקה מרוחקת. עיניו מרצדות לכל הצדדים.

פתאום בבת אחת הוא מסתובב. במרחק מה על הבמה אדם לבוש אוברול כחול מביט לעברו. לא רואים את פניו. מרסו מואר בתאורה חזקה, הוא שולח את ידו כדי להגן על עיניו. הדמות מחזיקה מצלמת וידאו המכוונת לעבר מרסו. על המסך ניתן לראות את התמונה משודרת במעגל סגור.

הדמות נעלמת. מופיעה במקום אחר על הבמה. (ניתן להשתמש בשלושת השחקנים לקטע הזה, כולם מחזיקים מצלמות וידאו.)

מרסו מכונן את אקדחו לכיוון, אך כל פעם הדמות נעלמת.

מרסו

(צועק) איפה אתה?

דמות נוספת מופיעה. מרסו מסתובב. והיא נעלמת. דמות נוספת מופיעה, מרסו מסתובב אליה והיא נעלמת. ככה הדבר נמשך. הדמות מופיעה ונעלמת במהירות, דבר הגורם למרסו להשתגע לכל צד. הוא מתחיל להתעייף וצועק לכל עבר.

מרסו

תראה את עצמך!

הדמות מופיעה ונעלמת במהירות כזו שהבמאי ישתמש בכל שחקניו כדי ליצור את האפקט. מרסו מסתובב סביב עצמו ונטרף עד שהכול מגיע לסיום כשאחת הדמויות מרימה סכין. (האחרות נעלמות) מרסו מכונן את אקדחו יורה הדמות נופלת.

שקט.

מרסו מתנשם. הוא מתקרב באיטיות לגופה שעל הרצפה. הוא מביט בה. השחקן המשחק את המת מחזיק מצלמה המכוונת למרסו. הנראה עומד מעל הדמות. מרסו יורה עוד ארבע פעמים בגופה. המסך מרצד ונכבה.

פנים. בבית הכלא - יום

על המסך: סקירה בדירה הקטנה של מרסו. הדירה מינימלסטית, אין הרבה חפצים, ספה קטנה, שולחן. הדירה מוארת באור שמש חזק. נדמה כאילו זכרון של מרסו עובר על דירתו.

המצלמה מתמקדת בחפצים קטנים: מפתחות על השולחן. נעלי בית מסודרות בצד.

המצלמה עוברת למטבח:

שתי צלחות וכוסות יין לא גמורות.

קופסת סיגריות ומאפרה בתוכה כמה בדלים

המצלמה עוברת לחדר השינה:
שם על המיטה ישנה מארי היא מכוסה בשמיכה. רק כף רגלה מבצבצת, המצממה מלטפת אותה עולה עד לראשה ושם היא ישנה.

המצלמה נעצרת על תוויה פניה כאילו סופגות את הזכרונות האחרונים ממנה.

על הבמה: על תמונתה של מארי, שומעים צעדים ושריקה צרור מפתחות, נכנס שומר. הוא חולף על פני מרסו. עוצר ומסתובב.

שומר

חושב?

מרסו

נזכר.

שומר

מישהי ספצפית?

מרסו

כן.

שומר

זה קורה לכולם. (פאזזה) כל מי שמגיע לכלא מרגיש את זה.

מרסו

את מה?

שומר

את החוסר במגע של אישה. לא משנה עם זה מישהי שאתה אוהב או אימא. איכשהו זה תמיד קשור לנשים. עוד לא נתקלתי באסיר אחד שלא התלונן על זה. אני צריך את החגורה שלך.

מרסו

את החגורה שלי?

מרסו נעמד ומוריד את החגורה.

שומר

את השרוכים.

מרסו מתיר את שרוכיו.

שומר

את העניבה.

מרסו עוצר ומביט בו.

שומר

כדי שלא תבחר בדרך הקלה. (מדגים לו
חבל תליה.)

מרסו מגיש לו את העניבה.

שומר

ועכשיו את הכיסים.

השומר מצביע על כיסיו של מרסו. מרסו מכניס ידיים לכיסים כיס אחד ריק. בכיס
השני יש חפיסת סיגריות.

מרסו

אני לא יכול לשמור אותם?

שומר

לא. אי אפשר. מצטער.

מרסו

אני חושב שזה עונש גדול מדי לקחת מבן
אדם את הסיגריות שלו.

שומר

אתה בכלא אם לא שמת לב. קשה להבין
את זה בהתחלה. אבל אל תדאג זה לאט
לאט יחלחל לך. כל המשמעות של המקום
הזה קמה ונופלת על הרגע שבו תבין
שלקחו לך את החופש לעשות את מה
שאתה רוצה.

מרסו מגיש לשומר את קופסת הסיגריות. השומר נותן למרסו אוברול של אסירים.

שומר

תתלבש.

מרסו מתפשט ולובש את אוברול האסיר.

מרסו

עוד משהו?

שומר

לא. אני מציע למצוא דרך להעביר את הזמן
עד המשפט שלך. זה האויב הכי גדול פה.
הזמן.

מרסו

מתי יתחיל המשפט שלי?

שומר

מי יודע. (פאזזה) אתה לא נראה כמו
פושע?

מרסו

איך נראה פושע?

שומר

לא כמוך.

מרסו

איזה יום היום?

שומר

מה זה משנה לך?

מרסו

אני לא יודע.

שומר

זה לא משנה. הימים והלילות יתערבבו לך אתה כבר לא תדע עם היום קצר או ארוך. תאריכים יאבדו את הזהות שלהם. רק המילים "אתמול" ו"מחר" יקבלו משמעות. תנסה לישון כמה שיותר. זה עובד פה לא רע לרוב האסירים.

השומר יוצא. משאיר את מרסו לבדו. על המסך: רואים חלון קטן עם סורגים. מעבר לסורגים השמש שוקעת ומופיע הירח. והדבר חוזר חלילה בתחילה באיטיות ואז במהירות מתגברת.

.11

פנים. החקירה - יום

לבמה נכנס חוקר. על המסך: אור בוהק של נורה חשופה. נכנס אדם נוסף מחזיק מכונת כתיבה בידו. הוא מוצא פינה מרוחקת על הבמה מתיישב על כיסא ומקליד לאורך כל הסצנה.

חוקר

למה עצרת בין היריה הראשונה ליריה השנייה?

מרסו שותק.

חוקר

למה ירית בגופה. הוא היה מת אחרי היריה הראשונה, למה ירית עוד ארבע יריות?

מרסו מנותק ואינו עונה. החוקר לוקח כיסא ומתיישב קרוב מאוד למרסו. משנה את קולו לטון חברי.

חוקר

למה, הא? אתה חייב להסביר לי את הפרט הזה. מה ההגיון. את היריה הראשונה אני מבין, הגנה עצמית. אבל אז הוא מת. למה לירות בו עוד ארבע יריות.

מרסו

(פאזזה) אני לא יודע.

חוקר

שכרת עורך דין?

מרסו

לא.

חוקר

בית המשפט ימנה לך אחד.

מרסו

לא חשבתי שאני צריך עורך דין. אין משהו מיוחד בתיק שלי.

חוקר

זה מה שאתה חושב. בכל אופן חוק זה חוק. אתה חייב להיות מיוצג על ידי עורך דין. ואם אתה לא שוכר אחד, בית המשפט עושה זאת למענך.

מרסו

סידור נוח.

חוקר

כן. סידור נוח.

מרסו פונה אליו לראשונה. תאורה מתחלפת.

מרסו

מה זה המקום הזה?

חוקר

חדר חקירות.

מרסו

כמו בסרטים?

חוקר

כן. אני יכול לשאול אותך כמה שאלות?

מרסו

כבר התחלת.

חוקר

ביום שאימא שלך נפטרה... בבית הקברות מה הרגשת?

מרסו

איך זה קשור למקרה שלי?

חוקר

תענה על השאלה אם לא קשה לך.

מרסו

לא יודע. אין לי ממש דרך לנתח את מה שהרגשתי ביום של ההלוויה. (פאזזה) אהבתי את אימא שלי כמו כל אחד שאוהב את אימא שלו, לא משהו מיוחד. אבל זה לא אומר כלום.

חוקר

אתה לא יכול להגיד לי מה הרגשת באותו יום?

מרסו

לא. ביום שקברתי אותה הייתי עייף. כל מה שרציתי זה רק לישון. הייתי... מנותק מכל הסיטואציה.

חוקר

רצית שהיא תמות?

מרסו

לא. הייתי מעדיף שהיא תהיה בחיים.

חוקר

לא היו לך מחשבות על המוות שלה?

מרסו

כל אחד בעולם הזה מתישהו מקווה שהאנשים שהוא אוהב ימותו.

חוקר

כן. אי מסכים איתך. אבל לא הייתי אומר את זה בבית המשפט.

מרסו

אתה מנסה לעזור לי?

חוקר

אולי. לא יודע. אתה לא נראה כמו פושע. לפחות לא כמו כל האחרים.

מרסו

איך נראה פושע?

חוקר

לא כמוך. בכל אופן אתה מעניין אותי. ואני לא ממש יכול להסביר למה אני עושה את מה שאני עושה אבל אני מאמין שאתה יכול לצאת מזה.

פאזזה. מרסו מביט ארוכות בחוקר כאילו לפענח אותו.

חוקר

רק שתדע שהתביעה תקרא לדוכן העדים את מנהל בית האבות ואת הצוות שלו. זה לא יהיה פשוט.

מרסו

מה הקשר בין המקרה שבו אני מואשם למוות של אימא שלי?

חוקר

האופי שלך.

מרסו

ממתי שופטים בן אדם על האופי שלו?

חוקר

(מחייך) אתה כנראה לא ממש בקיא במערכת המשפט.

מרסו

זה לא אחד מתחומי העניין שלי, לא.

חוקר

אני רוצה לעזור לך.

מרסו

אם זה מה שאתה רוצה.

פאזזה. החוקר קם הולך לקצה הבמה ומשם מרים ספר תנ"ך קטן וחוצה שוב את הבמה לעבר מרסו.

חוקר

אתה יודע מה זה?

מרסו

כן.

חוקר

זה התנ"ך.

מרסו

כן. אני יודע.

חוקר

ואני מאמין בזה. אני מאמין בדברים שכתובים בפנים. אתה יודע למה? כי אני מאמין בבורא עולם. ואני יודע שבורא עולם מסתכל עלינו ושופט כל מעשה שלנו. אבל בורא עולם הוא לא טיפש, הוא מבדיל בין מי שמכבד אותו ומאמין בו, ובין מי שאין אמונה בלב שלו. כי לאלו שיש אמונה בלב הוא סולח להם אבל לאלה שאין – הוא מעניש אותם. ואני לא מאמין שאתה רוצה להעניש. אני לא מאמין בזה. אני מאמין שאתה רוצה שבורא עולם יסלח לך.

מרסו

(פאזזה) אני לא מאמין באלוהים.

חוקר

כן אתה כן. כולם מאמינים בבורא עולם, גם אלה שמפנים אליו את הגב. אני מאמין בזה לגמרי. אתה מבין, אני הייתי מטיל בזה ספק החיים שלי היו מאבדים משמעות. אתה רוצה שהחיים לי יהיו נטולי משמעות?

מרסו

(פאזזה. בקול שקט.) אני לא אחראי למשמעות של החיים שלך.

חוקר

זה הייאוש שיוצא לך מהפה.

מרסו

אני לא מיואש. מפחד, אולי, אבל זה נורמלי לחלוטין בהתייחס למצב שבו אני נמצא.

חוקר

אתה הולך לכלא, לכל החיים שלך.

מרסו

כנראה.

חוקר

אלוהים יכול לעזור לך.

מרסו

אני לא צריך את העזרה שלו!

חוקר

כל האנשים שהגיעו למצב שבו אתה נמצא מצאו נחמה באלוהים.

מרסו

זו זכותם. היה להם מספיק זמן לחשוב על זה. אבל אני לא צריך את העזרה של אלוהים ובטח אין לי את הזמן לעניין את עצמי בדברים שלא מעניינים אותי.

החוקר מתרומם ומביט ישירות לעיניו של מרסו. שניהם לא זזים במעין קרב של מי ימצמץ ראשון.

חוקר

אין לך אף לא שמץ של תקווה? אתה באמת מסוגל לחיות עם המחשבה שתרכב בכלא כל החיים שלך ואז שהמוות שלך יגיע, לא ישאר מזה כלום?

מרסו

(פאזזה) כן.

חוקר

אני מרחם עליך. לסחוב ככה את החטאים שלך. גם אם ישחררו אותך אתה צריך למצוא דרך לשחרר את עצמך מהפשע הנוראי שעשית. הצדק האנושי אין לו ערך אל מול הצדק האלוהי.

מרסו

הצדק האנושי הוא שהכניס אותי לפה ולא הפוך.

חוקר

אבל זה לא ינקה ממך את החטאים שלך

מרסו

רק אמרו לי שאני אשם, לא דיברו איתי על חטאים. אני אשם ואני משלם על זה.

חוקר

אני לא מאמין לך! כל אדם אחר במצב שלך מתפלל יהיו לו חיים אחרים מאלה שהוא נמצא בהם.

מרסו

להתפלל לחיים אחרים זה אותו הדבר כמו להתפלל שתהיה עשיר, או לשחות יותר מהר, או שיהיה לך חיוך יפה יותר. זה הכול אותו דבר.

חוקר

אבל אם היית מתפלל שיהיו לך חיים אחרים, איך הם היו נראים.

מרסו

בדיוק כמו אלה! ואם לא אז היית מתפלל
שכן. (פאזזה) אני רוצה לראות את העורך
דין שלי. אנחנו סיימנו.

חוקר

עוד לא סיימנו.

מרסו

מבחינתי סיימנו. אני לא רוצה לבזבז את
מעט הזמן שנשאר לי על לדבר על אלוהים.

חוקר

אני אתפלל למענך.

לפתע מרסו ברגע לא נשלט תוקף את החוקר.

מרסו

אני לא רוצה שתתפלל למעני, אתה מבין!
אני לא צריך עזרה לא ממך ולא מאלוהים.

חוקר

אתה לא יודע מה אתה אומר!

מרסו

אני יודע. אני יודע יותר ממך. וזה מה
שמפריע לכולם. אני יודע מה מחכה לי, אני
יודע מה היו שווים החיים שלי. וזה כל מה
שיש לי. הידיעה שאני צודק. ואני עדיין
צודק. אני תמיד צודק. החיים שלי היו
יכולים להיות כאלה או כאלה מה זה בכלל
משנה. לשום דבר אין משמעות, לשום
דבר!

חוקר

אתה טועה.

מרסו

אני לא. החיים של אנשים אחרים החיים
של אימא שלי לא קשורים אלי. זה הגורל
שלי זה הגורל שלהם. לאלוהים אין קשר
לזה. לשום דבר שאנחנו עושים אין
משמעות מעבר למה שאנחנו נותנים להם.
ומי החליט שאתה צודק ואני טועה?

חוקר

אתה טועה.

מרסו

למעשים שלי אין משמעות, אין מחשבה
עמוקה. במעשים שלי כולם לוקחים חלק,
אתה, אימא שלי, כולם. כולם היו שם
במקרה. לקחו חלק במה שנקרא החיים
שלי והובילו אותי לנקודה הזאת. לכאן
לעכשיו. כל העולם אשם בחיים של כולם.
אתה ואני שותפים לאותו גורל. (פאזזה)
למוות שאחריו לא ישאר כלום. אז מה
משנה איך חיינו?

צלילי מכונת הכתיבה מתקתקים כרעש מחריד.

חוקר

אני רק רוצה לדעת דבר אחד... האם אתה
מצטער על מה שעשית?

על המסך: פניו של מרסו.

מרסו

(פאזזה) לא...

פנים. מארי בבית הכלא - יום

12.

רואים את מרסו בווהה במצלמה ופניו נטולי ההבעה מופיעים על המסך נשמעים
קולות ורעשים של חדר מלא באנשים. מארי עומדת ליד זכוכית המפרידה ביניהם.
ברקע רחוק ממרסו יושב שחקן מביט לעבר מרסו. באוויר יש רעש סטטי שמפריע
למרסו להתרכז בנאמר.

מארי

(מרימה שפופרת טלפון שחורה). היי.
(פאזזה) מרסו? (פאזזה) מרסו זאת. אני
פה, הי!

מרסו מתעורר מהחלום שבו שהה. הקול שלה מרגיש כאילו הוא מגיע ממרחק.

מרסו

מארי.

מארי

אתה בסדר?

מרסו

כן.

מארי

יופי. (פאזזה) יש לך כל מה שאתה צריך?

מרסו

כן. הכול.

שתיקה מארי מחייכת ושותקת.

מארי

ראמונד מוסר לך דרישת שלום.

מרסו

תמסרי לו בחזרה.

מרסו מסתכל לעבר הדמות שבוהה בו.

מארי

אתה צריך להחזיק מעמד. אסור לך לאבד תקווה.

מרסו שותק. מארי מחייכת בכוח.

מארי

(כמעט לעצמה) אתה תצא ואנחנו נתחתן.

מרסו

את חושבת?

מארי

כן. (פאזזה) יהיה משפט, יראו שאתה לא אשם ואנחנו נלך לשחות בים.

הרעש מתגבר והופך להיות לא נעים. נשמעים קרעים של שיחות בין אנשים. החיוך של מארי הופך להיות מאולץ. **על המסך:** ניתן לראות את החיוך שלה חשוף השיניים.

מארי

יש לי עבודה חדשה במשרד חדש. אותו הדבר רק אנשים יותר נחמדים. (פאזזה) היא מניחה את היד שלה על הזכוכית. תשמור על עצמך ותזהר, טוב? אני לא יכולה לבקר אותך יותר...

מרסו

למה?

מארי

בגלל שאני לא אשתך. (פאזזה) להתראות. מרסו.

היא מנשקת את הזכוכית משאירה את חותמת שפתיה באודם ורוד אדמדם. על המסך: רואים את הרגליים של מארי רצות על החול. המצלמה עוצרת ודמותה של מארי נעלמת.

מרסו עורם את הכיסאות ובונה מהן מגדל גבוה. מהלך זה מתרחש בזמן המונולוג של התובע המופיע על המסך.

על המסך: פניו או פיו של התובע.

תובע

אני אוכיח לכם, גבירותיי ורבותי, שהרצח הנתעב הזה היה מחושב ובלתי נמנע. ראשית בזכות העובדות שמתחברות אחת לשניה ושנית באמצעות צלילה קפדנית למוחו המעוות של הפושע הזה ודרך מחשבתו. בזמן קבורת אימו האיש גילה חוסר רגישות מוחלט לסביבתו ולאירוע בפרט, כמו כן כשנאל לא ידע לומר מה גילה של אימו. איזה בן אינו יודע פרט זה? למחרת ללא כל יחס ליום האתמול הכיר אישה ויצא עימה לשחייה, לאחר מכן יצא עימה לבית הקולנוע לראות קומדיה מטופשת ולבסוף לקח אותה אליו הביתה. מעבר לכך חברותו לסרסור והסכמתו לכתובת מכתב אשר הובילה להכאה ברוטלית של נערת ליווי. ולבסוף למאבק דמים באמצעות סכינים ואקדחים שהובילה את הנאשם לרצוח את אחיה של נערת הליווי לא ביריה אחת, שכן אז היה אפשר לטעון להגנה עצמית כי אם חמש יריות. כאשר ארבע מתוכם נורו לעבר גופה חסרת חיים. יריות של וידוי הריגה מטווח קצר, רק כדי לוודא שהעבודה נעשתה כהלכה. כפי שאתם רואים רבותי, כל האירועים הללו ששמעתם כאן בבית המשפט הובילו את הנאשם להרוג אדם בצלילות דעת וידיעה מוחלטת של מעשיו. אני מדגיש את הנקודה הזאת, כי זה אינו רצח רגיל. האיש הזה, גבירותיי ורבותיי, האיש הזה לא טיפש. שמעתם אותו, נכון? הוא יודע את ערכם של המילים. ואין אדם כאן בבית המשפט שיכול להגיד שהוא לא ידע שמה שהוא עושה היה שגוי. האם הוא הביע אי אלו רגשות חרטה? לא, גבירותיי ורבותי אף לא פעם אחת, האם הוא הביע אי אלו רגשות? לא. אף לא פעם אחת. לאדם הזה, אלוהים ישמור אותי, אין נשמה, שום ערכים של מוסר, לבו ריק. וריקנות ליבו היא התהום שתבלע את כל

החברה המוסרית בה אנו חיים היום. האיש
שלפנינו אינו אדם כי אם מפלצת אשר
עלתה מהשאלו כדי להרוס את החברה
הערכית והמוסרית בה אנו חיים היום
ובזכותה נתכנסנו כאן היום כדי לשפוט בין
הטוב לרע. ולהוקיע את הרע מאיתנו.
(פאזזה)
אני מוצא לנכון למצוא את האיש הזה אשם
ולגזור מאסר עולם עד יום מותו.

התובע נעלם מהמסך. מרסו מסתכל על מגדל הכסאות ומנסה לטפס. לבסוף
לאחר ניסיונות ממושכים הוא מצליח להגיע לפסגה. מרסו נשען אחורה ובוהה
לחלל הריק. כדור מראות יורד ומאיר את כל הבמה באורות מנצנצים.
על המסך: עולה אמו של מרסו.

אימא

מרסו.

מרסו

כן אימא.

אימא

איפה אתה?

מרסו

בסוף.

אימא

מרסו?

מרסו

כן אימא?

אימא

אתה מאושר?

מרסו

כן אימא. אני מאושר.

אימא

אני שמחה. זה כל מה שרציתי. שתהיה
מאושר.

מרסו

אני יודע אימא.

האם נעלמת מהמסך. מרסו יושב על מגדל הכסאות ובוהה לחלל המואר בנצנוץ
הכוכבים. האור אט אט יורד.

סוף.